

SANKARIN PALUU

DINGELL_DONGELI

Huopatossutehtaan ovikello soi vaimeasti. Vuoropäällikko Marjatta sipsutti pehmeillä tossuillaan ovelle. Tehtaalla ei ikinä käynyt vierailijoita, joten hän kurkisti ovisilmästä. Hän ei lainkaan osannut varautua näkyyn, joka häntä odotti: Oven takana seisojaksi kaksitummiin pukuihin sonnustautunutta aurinkolasipäistä tyyppiä. Toinen heistä vaikutti hyvin kärsimättömältä.

Marjatta avasi oven.

– Salaisesta palvelusta agentit Mulperi ja Sälli, huomenta! Päästä meidät sisään heti, Mulperi murahti.

– Hu-huomenta? Marjatta sanoi pelästyneenä. – Onko kaikki kunnossa, olenko tehnyt jotain väärää?

– Ei mitään hätää, Sälli rauhoitteli. – Tultiin tapaamaan yhtä työntekijää. Saatiin vihje, että teillä on täällä hommissa hyvin erityinen tapaus, ja meillä on hänelle erityisen tärkeää asiaa.

– Juu, taidan tietää, ketä tarkoitatte, vuoropäällikkö totesi ja päästi kaksikon peremmälle.

Marjatta ohjasi agentit tehtaan kaikkein hiljaisimpaan huoneeseen, jossa valmistettiin pumpulia. Sen hämärässä takanurkassa näkyi pieni hahmo,

joka istui vastamelukuulokkeet päässä pakkaamassa pehmoista pumpulia suuriin laatikoihin.

– Bingo, Mulperi totesi Sällille.

Kaksikko lähti varovaisesti kohti pientä otusta, mutta he eivät ehtineet lähellekään, kun se jo päästi lannistuneen puuskahduksen.

– Mä niinku tietsä hei kuulen teiät. Nää vastamelukuulokkeet ei auta tarpeeks.

– Hän se on! Mulperi kuiskasi Sällille.

– Mä oon mä, joojoo. Menkää veke, meitsi on töissä, nakkisiili murahti ja jatkoi pumpulin pakkaamista.

– Miksi ihmeessä taianomaisesti eloon herännyt nakkisiili, jolla on superkuulo, on töissä huopatossutehtaalla? Sälli ihmetteli.

– Jos teki kuulisitte kaiken, siis niinku **kaiken**, nii kyl te tajuisitte, siili huokaisi. – Menkää pois niinku oikeesti, ei meitsist oo teille apuu.

– Sinähän autat meitä, halusit tai et! Mulperi ärähti.

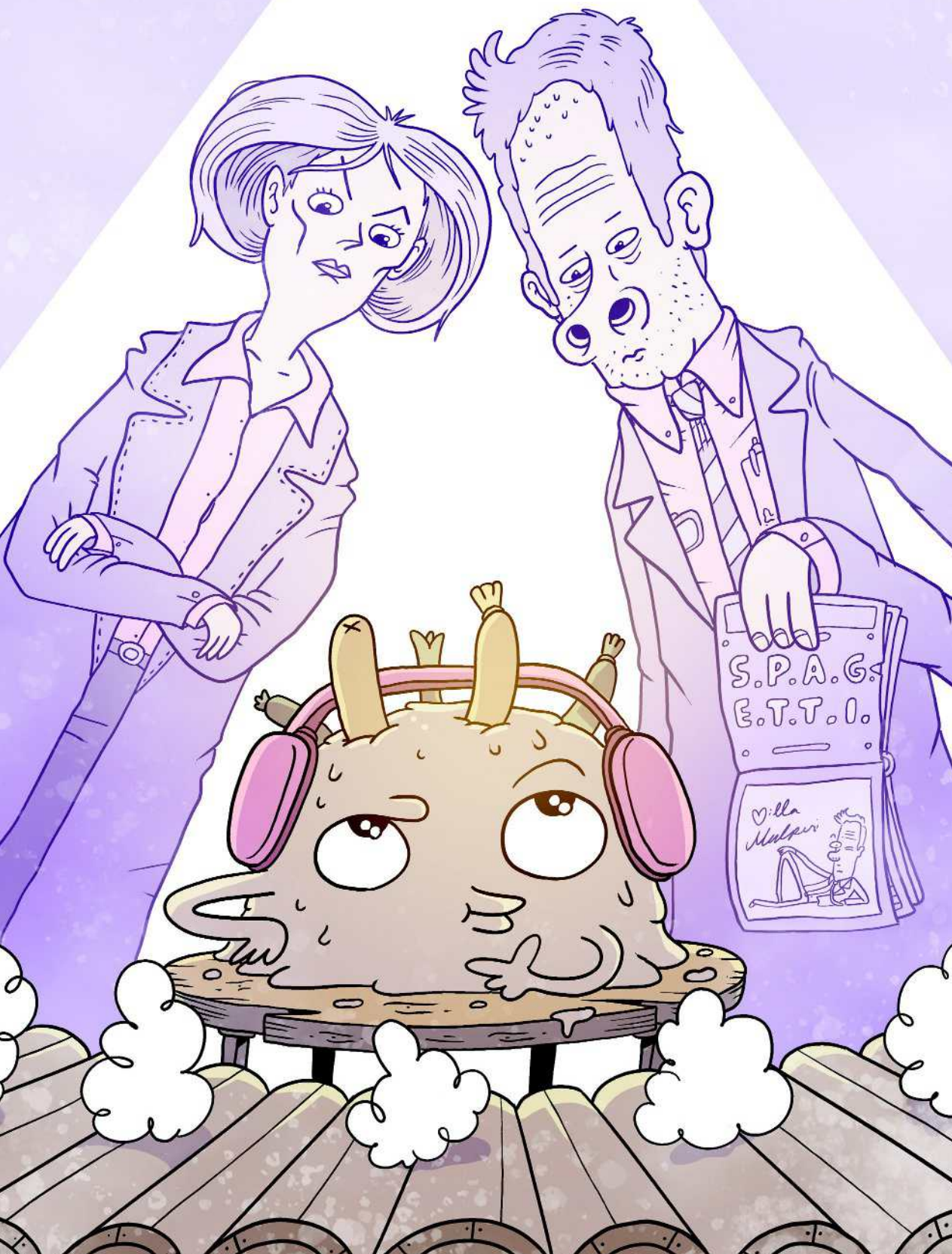
– Meitsi kyl kuulee sun äänestä, et sä et oo tosissas, siili totesi. – Enkä mä voi oikeesti auttaa teitä, ku en oo ikin, siis IKIN, ottamas näit kuulokkeit enää pois.

– Tuo sinun ärhentelysi ei auta yhtään, Sälli ärähti Mulperille – Tämä siili on meidän ainoa toivomme. Sinun on nyt parempi olla hiljaa. Minä hoidan tämän.

– Niinhän sä luulet, siili naurahti ja jatkoi vanun pakkaamista.

– Onko sinulla kaikki hyvin? Sälli kysyi ystävällisesti. – Miksi sanoit, ettet ota kuulokkeita pois?

Siili laski pumpulipallon pöydälle, kääntyi hitaasti agenttiin päin ja katsoi tätä suoraan silmiin.

– Aluks oli ihan kiva et kuuli kaikenlaista. Mut siilin korvat tarvii oikeesti lepoo välil ja sillee. Eikä maapallol oo yhtään paikkaa mis ei ois niinku mitään äänii. Ja tiiätsä, sulki on varmaan täs kesäl ollu sellanen et yrität nukkuu, mut joku vaik hyttynen inisee just siin sun korvan vieres sillee rasittavasti, et sä et saa unta? Ilman näit kuulokkeit meitsiki kuulis sen hyttysen. **Ja** sun naapurin makkaris olevan hyttysen. Ja kaikki muutki maailman hyttysen. Tajuutsä niinku kuin mont hyttystä on yhteensä!?

– Voi luoja, sen täytyy olla kamalaa... Sälli haukkoi henkeään.

– Ja toi oli vast hei yks esimerkki, on täs maailmas muitaki ärsyttävii äänii, siili hörähti ja jatkoi taas puuvillan pöyhintää. – Meitsi on ihan tyytyväinen, tääl on ainaki melkeen hiljaista.

Sälli mietti hetken. Mulperi levitti kätensä ja oli jo valmiina nappaamaan siilin väkisin kainalonsa, mutta Sälli esti häntä ja kysyi nakkisiililtä:

– Mitä teet sen jälkeen, kun tuo laatikko on täynnä pumpulia?

– Pakkaan toisen siihen perään, siili vastasi.

– Entä sen jälkeen? Sälli kysyi.

– No sit meitsi pakkaa toisen.

– Ja sen jälkeen taas toisen, päivästä päivään, viikosta viikkoon? Koko loppuelämän? Sälli jatkoi utelua.

– Meitsi on oikeesti ihan tyytyväinen, mä sanoin jo hei! siili sanoi ääni hieman väristen.

– Ei tarvita superkuuloa, että kuulee äänestäsi sinun valehtelevan. Kukaan ei voi olla onnellinen näin tylsässä työssä. Sinä tiedät, että voit olla jotain suurta!

– No mitä mun pitäis täs niinku tehdä, häh? siili sanoi kireällä äänellä, kuin olisi pidätellyt itkuja.

– Sinun pitää kuunnella yhtä paikkaa, jota et selvästikään ole vähään aikaan kuunnellut, Sälli sanoi lempeästi. – Sydäntäsi.

Siili hiljeni ja lopetti pumpulin pakkaamisen kuin seinään. Se sulki silmänsä ja hengitti syvään. Sitten se teki työtä käskettyä ja avasi pitkästä aikaa korvansa omille tunteilleen.

Siili kuuli, kuinka jokainen pumpulin pakkaamiseen käytetty sekunti valui peruuttamattomasti hukkaan sen nakkisormien välistä. Se kuuli tukahdutetun epätoivon huudon, jolla sen pieni seikkailua janoava sydän säästi jokaista lyöntiään puuduttavan merkityksettömässä ja tylsässä työssä. Se kuuli pysähtyneen elämänsä kolkon kaiun, ja se kuulosti hirveältä.

Sälli näki hiljaisten kyynelien valuvan siilin murekeposkille.

- Sinä voisit tehdä ihmeellisiä asioita, Sälli kuiskasi.
- Okei okei, nakkisiili niiskutti. – Meitsi auttaa.

Agentit saattelivat siilin autoon ja lähtivät ajamaan kohti tuntematonta. Matkalla Sälli alkoi heti selittää siilille.

– Nerokas kyberrikollinen on piinannut poliisia jo pitkään. Verkkohyökkäyksiä, troijalaisia, salaisten asiakirjojen varastamista ja muuta kiusantekoa. Hän voisi halutessaan palauttaa koko maailman takaisin kivi-kaudelle tuhoamalla modernit tietoliikenneverkostot, eikä kukaan pääse hänen jäljilleen.

- Hän pitää meitä pilkkanaan! Mulperi murisi. – Soittaa jatkuvasti pila-puheluita, eikä kukaan saa selville, mistä ne tulevat.
- Miks poliisi niinku aattelee et meitsist ois hyötty? siili ihmetteli.
- Emme me ole poliiseja! Mulperi naurahti.
- No keitä te sit ootte?
- Me olemme SPAGETTI, Sälli vastasi.
- Niinku hä? siili töksäytti.
- Salaisen Palvelun Ainutlaatuisia Geenimuunnoksia Etsivät ja Tutkivat

Ihmiset, Sälli täsmensi. – Kun poliisit olivat neuvottomia, he pyysivät apua meiltä, ja ajattelin heti sinua.

– Kantsii viel ehk miettii tota nimee, siili tuumaili. – Mut mist te niinku ees tiesitte mut?

– Me tiedämme, noh... Mulperi murahti, – ...kaikenlaista.

– Mutta sitä me emme tiedä, mistä superkuulosi on peräisin. Onko sinulla ollut se aina? Sälli kysyi.

– Eiku kato yks koira söi ensin mun korvat. Sit mä sain tilalle tällaset vähän paremmat nakit, mis tuli tää kuulo mukana, kantsii lukee se siit ykköskirjasta.

– Aivan, kuulostaa järkevältä, Sälli totesi.

Auto kaarsi hylätyltä näyttävän toimistorakennuksen pihaan ja agentit ohjasivat tottuneesti siilin sen ränsistyneistä ovista sisään. Hyvin nopeasti siili huomasi, että julkisivu oli vain hämäystä.

– Tämä murju kätkee sisäänsä poliisin ja salaisen palvelun yhteisen huippusalaisen tietokeskuksen, Sälli selitti. – Ja kyberterroristimme soittaa tänne joka päivä aina samaan aikaan, vähän viiden jälkeen.

– Aa, meitsi tajus just, mihin te tarviitte mua... siili sanoi säikähtäneellä äänellä. – Ei millää pahal, mut en tiiä, pystynks mä.

– Sinä lupasit jo! Mulperi mylväisi. – Ei saa enää peruuttaa!

– Älä viitti jäbä huutaa hei! Sattuu oikeest korviin, vaik on nää kuulokkeet, siili hermostui.

– Yritä olla välittämättä, Mulperi on vähän kiukkuinen maanantaisin, Sälli lepytteli. – Mutta taisit tajuta ihan oikein. Aion pyytää sinua riisumaan nuo kuulokkeet.

– Mutku mä en yhtään haluis, siili piipitti.

– Vain pieneksi hetkeksi, puhelut ovat yleensä hyvin lyhyitä. Sinut on tehty tähän hommaan, Sälli kannusti ja silitti siiliä hellästi.

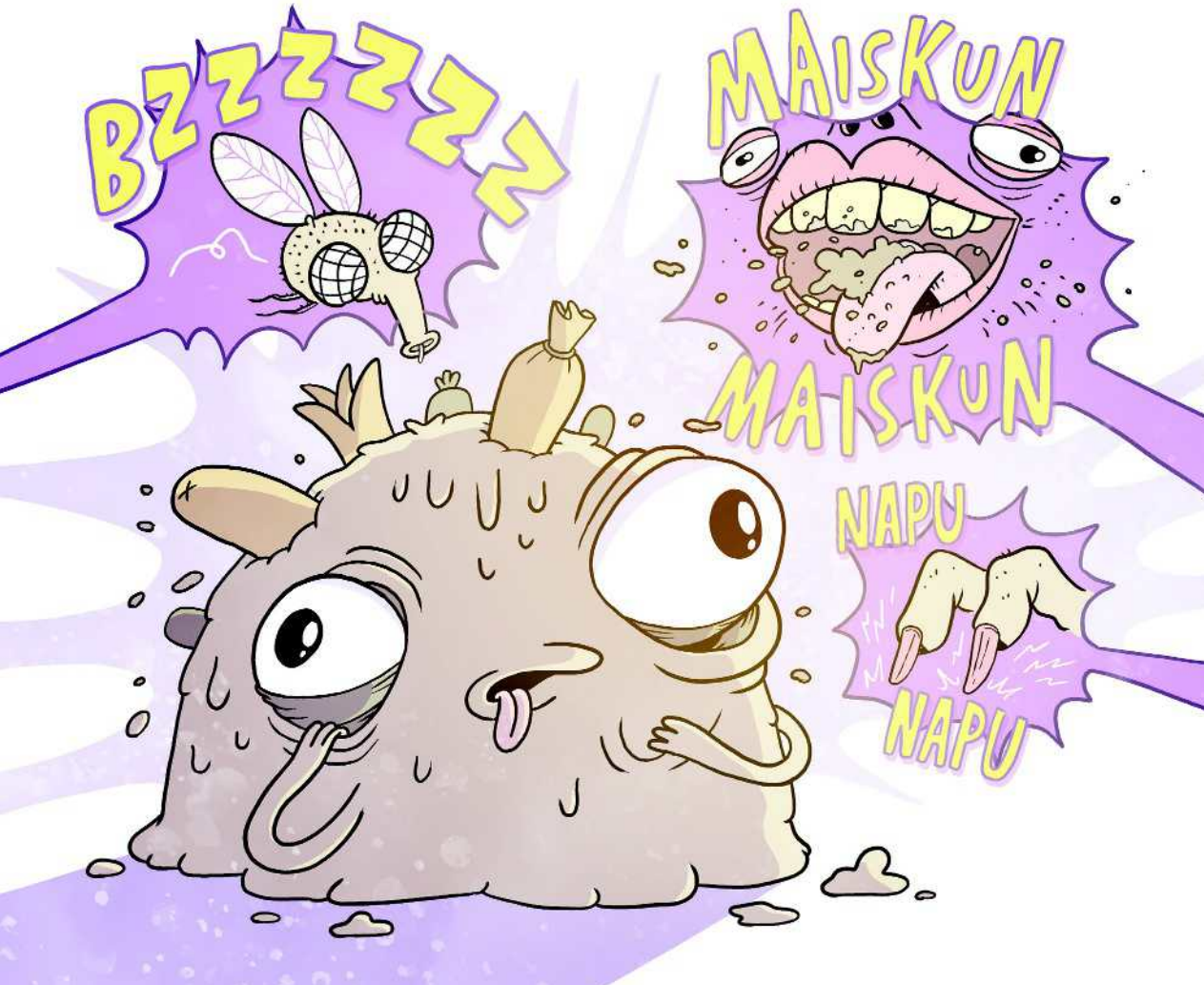
– No okei, ehk meitsi voi yrittää.

Poliisit, agentit ja nakkisiili astuivat huoneeseen, jonka keskellä komeili vanhanmallinen suuri lankapuhelin.

– Minkäs lihamurekkeen te oikein tänne raahasitte? Ei ole nälkä! tärkeältä näyttävä poliisipäällikkö murahti.

– Tiesin, ettei salaisen palvelun sekoboltseista ei ole mitään hyötyä! toinen tuhahti.

– Odottakaas nyt vain, Sälli virnisteli.

Kello löi viisi, mutta mitään ei tapahtunut.

- Hän on aina soittanut tähän mennessä! Mulperi hermoili.
- Odotetaan vielä het..

RINGRINGGGG

Puhelin alkoi piristä. Poliisipäällikkö nosti luurin ja vastasi:

- No mitäs tällä kertaa?
- LÄLLÄLLÄLLÄLLIEEERUUU, POLLARIT ON TYYHMIÄÄÄÄ!
kimeä ääni lällätteli puhelun toisessa päässä.

Rikosteknikot tekivät kaikkensa jäljittääkseen puhelun alkuperän, mutta päätyivät vain levittelemään käsiään.

- Puhelu näyttää tulevan joka mantereelta yhtä aikaa! yksi teknikoista puuskahti.
- Ettekö meinaa löytää minua? Olette kaikki pyllynaamoja hähhäh-häää! rikollinen ivasi.

Nakkisiili piti edelleen vastamelukuulokkeita visusti korvillaan. Sälli katsoi siiliä lempeästi ja nyökkäsi sille.

- Nyt. Sinä pystyt siihen.

Siili epäröi hetken, mutta Sällin kannustava katse sai sen rohkaistumaan. Se riisui kuulokkeet päästään ja kuuli **kaiken**.

Se kuuli kaikki maailman biisit soimassa yhtä aikaa päällekkäin ja miljardit märehtijät maiskuttelemassa. Se kuuli lukemattomien ihmisten kuorsaukset eri puolelta planeettaa ja tuhansittain lapsia kiukuttelemassa kaupan karkkihyllyn edessä. Ja mikä pahinta, myös kaikkien roskakatos-ten lasinkeräysastioiden infernaalisen kilkatuksen. Sitä puistatti.

Mutta siili kuuli myös, mistä päin puhelu soitettiin.

Kyberterroristi jatkoi:

– Tällä kertaa olen kaapannut kaikki maailman tietokannat, ja – HEI, ÄLÄ TUU TÄNNE! MEE POIF IF...

Puhelu katkesi yllättäen. Kaikki kääntyivät katsomaan nakkisiiliä, joka oli jo vetänyt vastamelukuulokkeet takaisin päähänsä.

– Se tyyppi soitti niinku jostain tuolta, siili totesi ja osoitti ulos ikkunasta.

– Minähän sanoin, että huuhaa-osaston agentit ovat yhtä tyhjän kanssa! yksi poliiseista hermostui.

– Kuulitko jotain muuta? Sälli kysyi siililtä. – Mikä tahansa pienikin asia voi olla hyödyllinen!

– No siel puhelun taustal kuulu kyl koko ajan se ihan sairaan ärsyttävä jätskiauton tunnari. Tiiätsä sen: TITTIDIDI TITTIDIDI TITTIDIDI TITTIDIDI TITTIDIDI TITTIDIDI TIIIIII!!!!

– Joo joo, riittää! Mulperi karjaisi pidellen korviaan.

– Nii se oli siis aika tosi lähel sitä, mist se soitti tai sillee, siili selitti.
– Oisko siit apuu?

– Ai että olisiko? Sälli hymyili. Hän kaivoi tietokoneensa esiin ja näpyteli sitä hetken vimmatusti. – Idässä on tasan yksi jäätelöauton reitti, ja puhelun aikaan se on kulkenut jossain Orvokkitien suunnalla.

– No jos te viittitte heittää mut viel sinne, nii kyl mä sit kuulen varmaa aika hyvin mis se tyyppi on, siili lupasi.

Agentit jättivät hölmistyneet poliisit raapimaan päätään ja ajoivat renkaat vinkuen Orvokkitielle. Perillä siili astui ulos autosta ja katseli ympärilleen.

– Mitä oikein aiot kuunnella? Sälli kysyi varovaisesti.

– Kahta juttuu. Tollanen kyberrikostelu vaatii varmaa aik paljon netin käyttöön, nii kuuntelen ekaks et mis suunnal pärisee eniten noi 5G-aallot. Tiiäks muuten, et ne kuulostaa ihan mirkoaaltouunilt? Ei ees oo läppä!

- Mikä se toinen juttu on? Mulperi tivasi.
- S-kirjainta. Tai niinku et **ei** just sitä, siili selitti.
- Tämä siili on sekaisin, Mulperi puhisi.
- Anna mennä, tee taikasi, Sälli kannusti.

Sitten nakkis veti varovasti kuulokkeet pois korviltaan ja irvisti kaikesta melusta.

– Tähän suuntaan, siili sanoi hetken kuunneltuaan ja lähti viipottamaan kohti läheistä pientaloaluetta agentit kintereillään.

Siili lyllersi pitkän matkan päättäväisesti suoraan erään sinisen rivitalon sisäpihalle. Vaaputtuaan talon päätyasunnon ovelle, se veti kuulokkeet takaisin päähänsä ja nyökkäsi agenteille.

- Tuol se ois.

Hermostunut Mulperi soitti ovikelloa ja valmistautui pidätykseen. Oven avasi kännykkää tuijottava mies likaisissa verkkareissa:

– Mitä asiaa? Odottakaas kun katson vielä tän yhden toktikin, tää on just hauska...

– Sinut on pidätetty vakavista rikoksista! Mulperi huusi. – Kaikkea käytetään sinua vastaan ja...

- Täh? mies äimisteli nostamatta katsetta puhelimestaan.
- Ei se oo toi jäbä, siili piipersi.
- Onko asunnossa muita? Sälli kysyi mieheltä.
- Ei muita kuin minä ja sitten meidän Jonne, mies vastasi. – Se tuli justiinsa eskarista, mut sitä ei kannata nyt häiritä, kun se on yläkerrassa pädillä.
- Anteeksi kuinka? Mulperi ihmetteli ja katsoi nakkisiiliä vihaisesti.